

Barista!

Elsbeth
Witt

Kerst
versiering

KORT VERHAAL

BARISTA! – KERSTVERSIERING

Ook verschenen van Elsbeth Witt bij Xander Uitgevers

Barista! – Koffie verkeerd (2013)

Barista! – Zoete inval (2014)

Barista! – Troost (2014)

ELSBETH WITT

Barista!

Kerstversiering

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Desiree Engelage
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2014 Elsbeth Witt
en Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2014

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De personages en gebeurtenissen in deze roman zijn fictief.
Elke overeenkomst met bestaande personen,
levend of dood, berust op louter toeval.

LUIGI

Het is de avond voor kerst en het is stil op straat. Er is geen winkelende ziel meer te vinden buiten. Binnen bij Barista! is het echter verre van rustig. De meiden praten allemaal door elkaar en lachen en verbazen zich over het nieuws dat ze net te horen hebben gekregen. Luigi staat op van tafel. 'Ik... ik laat jullie even. Ik ga de Irish Coffee maken,' stamelt hij. Terwijl de barista's elkaar in de armen vallen, loopt hij naar het espressoapparaat achter de toonbank. Hij wacht op de koffie en staart voor zich uit. Hij veegt een paar zweetdruppeltjes van zijn voorhoofd met de achterkant van zijn hand en stroopt de mouwen van zijn blouse op. Het is weer gaan sneeuwen buiten, ziet hij. De zilveren kerstverlichting boven de straat wiebelt heen en weer als er een bus voorbij raast. De ramen van Barista! zijn versierd met nepsneeuw en rood-met-groene kerstlampjes. De grote leestafel in het midden van de zaak is feestelijk gedekt en er branden rode kaarsen die ze in lege wijnflessen hebben gestoken. Traditiegetrouw

hebben ze op kerstavond een etentje met het personeel, bereid door zijn broer Mario. Iris heeft dit jaar ook geholpen. Ze ziet er prachtig uit vanavond, in haar chique zwarte jurk. Ze draagt de pareloorbellen die hij haar vorige maand heeft gegeven. Hij ziet hoe een paar blonde lokken zijn losgekomen uit haar knot en hij moet vanzelf glimlachen. Hij weet dat ze het haat als dat gebeurt, maar hij vindt het juist lief. Het maakt haar meisjesachtig.

Stiekem was hij niet alleen weggelopen om koffie te zetten, maar ook om te verbergen dat de tranen in zijn ogen sprongen. Hij slikt de brok in zijn keel weg en ziet hoe de meiden elkaar nog steeds omhelzen en door hun tranen heen lachen. Laura tilt Sophies dochter Yasmina op en geeft haar een kus. Nadia wappert met haar handen haar ogen droog en haar nicht Sophie slaat een arm om haar heen. Iris slaat één arm om Nadia heen en de andere om Laura, die vervolgens half lachend en half huilend roept dat ze nu moeten ophouden. Blijkbaar is het niet goed voor de mascara, of zo. Luigi snapt dat soort dingen nooit helemaal. De andere mannen die er vanavond zijn duidelijk ook niet. Ze zijn niet opgestaan en zitten nog steeds aan tafel. Laura's vriend Malik praat lachend met Sophies vriend Mitch en geeft hem een bemoedigend schouderklopje. Het is een mooie club zo bij elkaar, denkt Luigi. Het voelt als familie. Weer knippert hij met zijn ogen om de tranen weg te krijgen. Het is de wijn, denkt hij. Die maakt hem emotioneel.

Op dat moment komt Mario met een groot dienblad vol toetjes uit het magazijn gelopen: 'Dames! Heren!' roept hij.

‘Is iedereen weer een beetje bijgekomen? Dan is het tijd voor tiramisu, chocoladekersentaart en Irish Coffee.’

‘Kom maar op,’ zegt Laura, die Yasmina weer neerzet. ‘Sorry voor dit wijvengedoe, Mario, maar we zijn allemaal een beetje emotioneel geloof ik.’

‘Ik snap het, ik snap het,’ antwoordt Mario. ‘Het is niet niks.’

‘Het is zeker niet niks,’ verzucht Iris, die weer gaat zitten.

‘Mag ik die koffie ook?’ vraagt Yasmina.

‘Nee, dat mag jij zeker niet,’ zegt Mario. ‘Luigi... heb jij...’

‘Ik maak warme choco voor je, Yasmina,’ roept Luigi.

‘Mag ik er slagroom én chocoladepepernoten op?’ roept Sophies dochter, die vanavond een zilveren strik in haar lange zwarte haren heeft en een paarse prinsessenjurk draagt.

Luigi lacht. ‘Natuurlijk. Ik loop even naar het magazijn om ze te halen.’

Hij knipt het licht in het magazijn aan en loopt naar de kast, waar als het goed is nog een zak chocoladekruidnoten ligt. Hij ziet dat het licht in het toilet nog aanstaat en loopt ernaar toe om het uit te doen. Hij opent de deur en zijn blik wordt gelijk naar een ding op het wastafeltje getrokken, dat iemand vergeten is in de prullenbak te gooien. Hij snapt eerst niet wat het is, maar als hij beter kijkt, ziet hij het. Het is het object dat zojuist voor alle commotie zorgde.

Het is een zwangerschapstest.

EEN WEEK EERDER...

NADIA

‘Utrecht is zo mooi in de winter, vind je niet?’ zegt Laura, die naast Nadia over de Nieuwegracht loopt. ‘Het is zo... Dickensachtig.’

‘Dickens?’ Nadia trekt haar wenkbrauwen op. Soms heeft ze het gevoel dat ze niet helemaal op één lijn zit met haar collega’s – en inmiddels vriendinnen – Laura en Iris. Het zal wel weer iets zijn waarvoor je gestudeerd moet hebben. ‘Ik ken alleen de Dickenslaan in Utrecht-West. Daar woont een vriendin van me.’

‘Ja, precies die Dickens,’ antwoordt Laura.

‘Uhu,’ mompelt Nadia. Ze lopen een bruggetje over en staan even stil om van het uitzicht te genieten. De bomen die aan weerszijden van de gracht op de werven staan, buigen beleefd naar elkaar toe. Hun wit besneeuwde takken zitten aan de bovenkant verstrengeld in elkaar. Aan de linkerkant piept de Dom tussen de gebouwen door. ‘Het lijkt wel een plaatje uit een oud sprookjesboek,’ fluistert Nadia, terwijl ze met haar

leren handschoen een laagje sneeuw van een fietsstuur veegt.
'Bedoel je dat met Dickensachtig?'

'Ja,' zegt Laura. Ze zucht.

'Moe?' vraagt Nadia.

'Ja, ik weet niet wat ik heb de laatste tijd. Ik kan echt de hele dag slapen.'

'Mmm....' antwoordt Nadia. 'Ik heb hetzelfde. Komt door de sneeuw, denk ik.'

'Nou, bij jou niet alleen door de sneeuw,' lacht Laura. 'Als ik Sophie moet geloven heb je het erg gezellig met Mark en kom je weinig aan slapen toe 's nachts.'

'Ja, Mark...' Ze probeert een sneeuwbal te maken van de sneeuw die ze van de fiets afhaalt, maar het is te vers en poederachtig en de vlokjes dwarrelen weer op de grond. 'Ik weet het niet met die gast, hoor.' Toen haar nicht Sophie een tijdje terug bij de opening van Zoete Inval – de taartenwinkel van Iris die naast Barista! zit – een paar liedjes zong, werd ze begeleid door een zeer aantrekkelijke gitarist. Sindsdien zijn zij en Mark aan het rommelen, maar serieus is het niet. Het is leuk met hem, maar een echte relatie ziet ze niet zitten. En hij al helemaal niet. Hij is een muzikant met een zeer onregelmatig leven en hij vindt het wel prima allemaal. Maar hij heeft makkelijk praten, zonder kinderen en verantwoordelijkheden. Ze wil hem vertellen dat ze elkaar niet meer moeten zien. Het probleem is alleen dat het haar steeds niet lukt.

'Wil je verder met hem?' Laura loopt weer verder, richting Barista! en Nadia volgt.

Ze schudt haar hoofd. 'Nee. Het is niets voor mij, zo'n mu-

zikkant. Ik moet het hem vertellen, maar iedere keer dat ik hem zie... nou ja... het komt niet echt van praten.'

Laura laat een hoog, kort lachje horen. 'Ha! Jij bent echt erg. Hebben je kinderen hem al ontmoet?'

'Zeker niet. Maar ze zijn nu met hun vader op wintersport en Mark heeft de hele week bij mij geslapen.'

'Gezellig toch?'

'Mwah. Weet je wat het is? Ik zie mezelf niet met Mark en mijn kids onder de kerstboom zitten. Hij past niet in dat plaatje. Zie jij jezelf met Malik onder de kerstboom zitten?'

'Ja!' zegt Laura onmiddellijk.

De snelheid waarmee ze dit eruit flapt, zegt genoeg, denkt Nadia. Echte liefde.

'Ik zie mezelf overal met Malik zitten,' gaat Laura verder. 'Onder een palmboom, onder een kerstboom, onder een bananenboom, onder een geldboom... al hebben we nu een beetje mot.'

'Nee... trouble in paradise? Echt?' Nadia vindt Laura en Malik het perfecte setje en ze kan zich niet voorstellen dat ze echt ruzie hebben.

'Ja, nou ja, het is niet een hele erge ruzie of zo, maar we worden het niet eens over de kerstdagen. Ik wil het liefst twee dagen naar Brabant, zoals ik eigenlijk al jaren doe. Hij wil ook een dag naar zijn familie.'

Nadia trekt een verbaasde blik. 'Euh... Laura? Newsflash... je bent niet meer alleen. Je hebt jarenlang eerste en tweede kerstdag bij je moeder op de bank gehangen omdat je single was. Dat ben je nu niet meer.'

‘Weet ik,’ mompelt Laura. ‘Malik heeft gelijk. Dat is het stomme van dit alles. Maar ik ben te koppig om het toe te geven.’

Ze lopen in stilte verder naar Barista!. Nadia merkt dat Laura langzaam loopt en treuzelt, maar dat vindt ze niet erg. Laura heeft waarschijnlijk net als zij geen zin om gelijk terug te gaan naar de stress bij Barista! en Zoete Inval. Het is hier lekker stil. In de winkelstraten is het één grote draaiorgelhel met winkelend publiek dat iedereen aan de kant duwt, maar hier in de achterafstraatjes rond de Dom hangt een serene rust. Het lijkt wel of de sneeuw het geluid dempt. Ze waren met zijn tweeën naar de slijterij op de Twijnstraat geweest voor een paar flessen rum die Iris nodig heeft voor een taart. Iris is een lieve meid en een goede ondernemer, vindt Nadia, maar ze is niet bestand tegen de kerststress. Nadia vindt het knap dat Luigi het nog met haar uithoudt. Zelf heeft ze Iris al meerdere malen verteld dat ze rustig aan moet doen en even moet chillen, maar toen ze dat vanmiddag weer een keer zei, moest Iris zowat huilen en gilde ze dat ze onmogelijk kon ‘chillen’ met honderd taartbestellingen voor kerst en cranberry’s die op waren en rum die nergens meer te krijgen was... Nadia bood aan om rum en cranberry’s te gaan halen en Laura wilde maar al te graag mee.

Wanneer ze tien minuten later bij Barista! naar binnen gaan, slaat de verwarming Nadia in haar gezicht. Ze ruikt gesmolten kaas en brood, de geur van de panini’s die ze serveren. Haar maag trekt samen en ze graait in haar tas naar een Sultana, waar ze snel een hap van neemt. Het koude zweet staat

ineens op haar voorhoofd. Voor de zoveelste keer deze week, sluipt er een gedachte haar hoofd binnen, maar ze staat zichzelf niet toe er verder over na te denken. Het is hier warm, ze haat de geur van gesmolten kaas en ze heeft slecht ontbeten, zegt ze in stilte tegen het stemmetje in haar hoofd.

Ze ritst haar jas los en zwaait naar Sophie, die achter de toonbank staat. Ineens staat er een nerveuze, zwetende stui-terbal voor haar neus. Z'n aftershave prikkelt haar neus bin-nen en ze wordt nog misselijker dan ze al was.

‘Nadia,’ hijgt Luigi. ‘Rum? Cranberry’s?’

‘Luigi...’ zegt ze met een diepe zucht. ‘Ja, even m’n jas op-hangen hoor. Zit in mijn tas.’ Ze loopt op haar gemak naar het magazijn en hoort hoe Luigi Laura aanklampt en vraagt of ze hem alsjeblieft kan vertellen dat ze geslaagd zijn voor de boodschappen, omdat Iris gek wordt.

Thuis, in haar flatje in Overvecht, ploft ze op de bank neer en luistert ze naar de stilte. Geen gezeur, geen gedram, geen gehaast... God, wat mist ze haar kinderen. Ze pakt haar tele-foon en ziet dat ze een appje heeft van haar oudste dochter. Ze hebben gesnowboard met hun vader vandaag en ze heb-ben het enorm naar hun zin. Ze is blij voor ze. Na jaren van wrok, jaloezie en schuldgevoel wat betreft haar ex, heeft ze het losgelaten. Haar ex bemoeit zich niet echt met de kids, maar als hij er wel is, probeert hij zijn schuldgevoel af te ko-pen met dure cadeaus of vakanties. Nadia heeft dat inmiddels geaccepteerd. Ze vindt dat de kinderen moeten genieten van de tijd die ze met hem doorbrengen en ze zijn alle drie oud

en wijs genoeg om te weten dat er na zo'n vakantie meestal een periode volgt dat ze hem lange tijd niet zien. Zo is het nou eenmaal, niets aan te doen. Haar leven met drie pubers – en Sophies dochter Yasmina er ook vaak bij – is chaotisch en fantastisch. Ze ontmoet wel eens vrouwen die net als zij halverwege de dertig zijn en die nog moeten beginnen aan een gezinsleven. Ook een optie natuurlijk, maar bij haar liep het anders en ze zou haar leven voor geen goud willen ruilen met iemand. Ze denkt na over haar gesprek met Laura vanmiddag en haar gerommel met Mark. Eigenlijk weet ze wel wat ze moet doen. Haar leven is goed zoals het is. Daar past hij niet bij. 'Het is toch leuk zolang het leuk is...' blijft Mark maar zeggen. Maar Nadia weet beter. 'Leuk zolang het leuk is' gaat nooit lang goed. Uiteindelijk komt er gedoe. Gevoelens en dat soort shit. Ze moet hem vertellen dat ze elkaar niet meer kunnen zien. Maar hij is zo knap... ze sluit haar ogen en denkt aan zijn gespierde lichaam, zijn intense blik...

Ze belt Sophie. Die weet haar vast wel over te halen om Mark voorgoed te dumpen.

'Soof!' zegt ze. 'Kun je me nog een keer vertellen waarom ik Mark ook alweer moet dumpen?'

'Omdat de relatie nergens heengaat en er uiteindelijk iemand gekwetst gaat worden,' dreunt Sophie op.

'Je klinkt niet heel overtuigend.'

'Mmm, sorry, ik ben niet echt in een goede bui. Ik heb wat... onenigheid met Mitch.' Sophie fluistert en Nadia vermoedt dat ze dat doet omdat Yasmina in de buurt is. 'Wacht even,' gaat haar nichtje verder.

‘Je wilt zeker niet dat Yasmina dit hoort?’

‘Klopt. Oké, ik ben in de keuken. Ik ben dus pissig op Mitch omdat hij zonder het met mij te overleggen een drumstel voor Yasmina heeft gekocht voor kerst.’

‘O, wat leuk! Daar gaat Mina zo blij mee zijn! En jij bent boos omdat...’

‘Omdat hij het niet heeft overlegd,’ sist Sophie. ‘Omdat we hadden afgesproken alleen met Sinterklaas cadeautjes te geven en omdat... omdat hij haar veel te veel verwent!’

Ze merkt dat haar nichtje echt boos is. Ze zucht. ‘Soof, luister eens. Je moet even chillen, hoor. Mitch heeft zeven Sinterklaas- en kerstfeesten gemist met z’n dochter, hij probeert het in te halen. Serieus, ik zou willen dat de vader van mijn kinderen...’

‘Dat kun je niet vergelijken,’ onderbreekt Sophie haar. ‘Maar ik wil het er niet over hebben. Laten we het over Mark hebben. Volgens mij houdt die jongen jou veel te veel uit je slaap. Je zag er niet uit vandaag. Hartstikke leuk, die wilde nachten, maar je moet een beetje op jezelf letten.’

‘Zeg, wie is hier de oudere nicht?’ lacht Nadia.

‘Dat vraag ik me ook wel eens af,’ zucht Sophie. ‘Luister, Nadia, ik moet ophangen. Ik moet koken voor Mina en Mitch staat zo op de stoep.’

‘Oké lieverd. Wees niet te gemeen tegen hem, hij bedoelt het allemaal goed.’

‘Mmm. Ik zie je morgen.’

‘Tot morgen.’

‘En dump Mark!’ hoort ze Sophie nog net zeggen voordat

ze de verbinding verbreekt. Ze gooit haar telefoon op de andere bank, trapt haar pumps uit en legt haar voeten op de koffietafel. Ze begraaft haar handen in haar krullen en laat haar hoofd achterover op de leuning van de bank vallen. Godsamme, denkt ze. Kerst is niet goed voor relaties. Laura en Malik maken ruzie, Iris is veranderd in een evil taartenbakkende kersttrol en zelfs Sophie en Mitch zijn boos op elkaar. Nu weet ze het helemaal zeker. Ze hoeft geen man in haar leven.

Ze wordt wakker van gezoem van haar telefoon. Ze opent haar ogen en gaapt. Kut, denkt ze. In slaap gevallen op de bank. Acht uur, ziet ze. Ze staat snel op en de kamer tolt. Ze moet eten, denkt ze. Ze grijpt haar telefoon, bang om een bericht te krijgen dat haar kinderen zijn bedolven onder een lawine. Maar het is Mark, uiteraard. Ze neemt op.

‘Hé schoonheid,’ zegt hij.

Ze moet vanzelf lachen. Damn... denkt ze. ‘Hoi,’ antwoordt ze zo cool mogelijk.

‘Doe je vanavond al iets? We gaan optreden in ’t Oude Pothuys.’

‘Euh...’ Hij heeft haar wel vaker uitgenodigd voor een jamsessie in de Utrechtse werfkelder, maar ze is er nog nooit op ingegaan.

‘Uurtje of twaalf,’ gaat hij verder.

‘Twaalf?’ roept ze. ‘Jezus, Mark. Ik moet morgen gewoon werken, hoor.’

‘O, nou ja, ik dacht nu je kinderen er niet zijn deze week...’

‘Ik weet dat jij denkt dat dat betekent dat ik een week lang

geen slaap nodig heb, maar het tegenovergestelde is waar'

Ze hoort mensen lachen op de achtergrond. Het klinkt als een kroeg en hij zit waarschijnlijk al aan het bier.

'Anders kom ik zo even bij je langs,' gaat hij verder.

Ze moet nee zeggen, ze moet nee zeggen... afspreken op een neutrale plek... niet weer bij haar thuis... 'Oké, is goed,' zegt ze.

'Shit,' roept ze nadat ze heeft opgehangen.

Het is echt heel, heel jammer dat ze hier een eind aan moet maken, denkt ze als ze later die avond samen in haar keukens staan. Hij trekt de koelkastdeur open en omdat de lampen in de keuken verder uit zijn, komt het enige licht van het witte lampje in de deur. Ze weet niet hoe hij het voor elkaar krijgt, maar zelfs in dit onflatteuze koelkastlicht ziet hij eruit als een rockster-slash-H&M-model. Hij heeft een hoekig gezicht, een baard en felgroene priemende ogen, die op dit moment de schappen afspeuren, op zoek naar bier. Zijn zwarte wimpers zijn bijna langer dan die van haar. Zijn donkerbruine, dikke haar heeft hij opgestoken in een halve knot. Een achterlijk kapsel voor een man, vindt ze, maar hij komt ermee weg. Hij draagt een donkerblauwe blouse, die openhangt over zijn blokjesbuik en een donkergrijze joggingbroek.

'In de groentela,' zegt ze.

Ze kijkt toe hoe hij twee flesjes pakt, de koelkast sluit en terugloopt naar haar woonkamer. Ze zijn op de bank beland net. Want waarom zou je moeite doen om helemaal naar de

slaapkamer te lopen... Wéér kon ze hem niet weerstaan. Het is wat met die jongen, denkt ze. Ze loopt hem achterna en besluit dat dit een goed moment is om hem te vertellen dat ze hier niet mee door moeten gaan.

‘Mark,’ zegt ze.

Hij trekt een rode slinger van de kerstboom, loopt naar haar toe en slaat de slinger om haar nek.

‘Wat doe je?’ vraagt ze.

‘Ik versier je.’ Hij kust haar en ze proeft bier.

‘Mark, ik...’ probeert ze.

‘Ik weet wat je wilt zeggen,’ onderbreekt hij haar. Hij kust haar weer.

Ze legt haar handen op zijn gespierde borstkas en met pijn in haar hart duwt ze hem van zich af. ‘Wat dan?’ vraagt ze. ‘Wat wil ik dan zeggen?’

‘Je wilt een of ander moeilijk gesprek voeren over “ons”,’ zegt hij, gespeeld ernstig, terwijl hij aanhalingstekens maakt met zijn vingers. Hij slaat zijn arm weer om haar middel en kust haar nek. ‘Maar ik heb geen zin in ingewikkelde gesprekken,’ fluistert hij in haar haar. ‘Ik heb zin in...’

‘Aaargh. Mark. Serieus, niet doen.’ Ze springt bij hem weg, alsof hij een gloeiend hete plaat is waar ze per ongeluk tegenaan stoot. Ze trekt de slinger van haar nek en gooit hem op de bank.

‘Oké, oké. Dan praten we.’ Hij gooit zijn handen omhoog en doet een stap achteruit. ‘Ik begin wel. Nadia, ik vind je fantastisch, maar ik wil geen relatie met je.’

‘Ik ook niet met jou,’ zegt ze. ‘Zover waren we al.’

‘Wat valt er verder nog te bespreken dan?’ vraagt hij. Hij knoopt zijn blouse dicht en raapt zijn sokken en schoenen van de vloer. Hij gaat zitten op de bank om ze aan te trekken. ‘Ik moet gaan zo,’ zegt hij. ‘Optreden met de band.’

‘En eerst nog naar huis?’ vraagt ze.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Waarom?’

‘Je draagt een joggingbroek.’

‘Ja. En een blouse. Om het te compenseren.’

Ze rolt met haar ogen. Die gast heeft een absurd gevoel voor stijl. Maar net als met de knot: hij komt ermee weg. Hij staat op van de bank en slaat zijn armen om haar middel.

‘Ik kan toch je kerstminnaar zijn, in plaats van je kerst-vriendje,’ zegt hij met een scheve, ondeugende glimlach.

‘Kerstminnaar.’ Iris gooit haar bal deeg met een enorme kracht op het aanrechtblad in de kleine keuken van Zoete Inval. ‘De Jared Leto look-a-like is je kerstminnaar?’

‘Ja,’ antwoordt Nadia. ‘En weet je, misschien moet ik dat dan maar gewoon toelaten. Een stukje kerstversiering in donkere dagen. Dan zien we volgend jaar wel weer.’

‘Maar je was toch bang dat er gevoelens bij kwamen kijken en dat het nergens naartoe ging?’

Ze pakt een pot met chocoladedruppels en neemt er een hand uit.

‘Hé!’ zegt Iris.

‘Ik neem maar een klein beetje,’ zegt ze met haar mond vol. ‘En je hebt gelijk natuurlijk. Ik probeer het goed te praten voor mezelf. Maar hoe gaat het hier? Rumcrisis opgelost?’

Iris gooit de bal deeg weer neer en blaast een blonde lok van haar voorhoofd. ‘Yep,’ zegt ze.

‘Je moet niet te veel stressen, hoor. Dat is niet goed voor je. En hulp vragen als je het nodig hebt.’

‘Ja, weet ik,’ antwoordt ze. ‘Het is gewoon een beetje veel allemaal de laatste maanden. En dan reageer ik het af op Luigi en die arme schat kan er al helemaal niets aan doen. Hij heeft het druk genoeg bij Barista!’

Iris glimlacht en het valt Nadia op dat ze er echt gelukkig uitziet. Een taartenwinkel openen in plaats van psycholoog worden was nogal een omslag, maar Iris heeft duidelijk de juiste keuze gemaakt.

‘Ben je er bij met het kerstdiner dit weekend?’ vraagt ze aan Nadia.

Nadia knikt, terwijl ze een hap chocola doorslikt. ‘Natuurlijk! Ik ben de enige die geen date meeneemt, geloof ik.’

‘Mario komt ook alleen,’ zegt Iris.

‘Ah ja,’ lacht Nadia. ‘Nou, dan is Mario mijn date. Of Yasmīna. Ik ga maar eens naar de burens. Succes vandaag!’

‘Jij ook! Ik kom zo nog wel even een kopje thee halen en een lading cranberrymuffins brengen.’

Bij Barista! staan Sophie en Laura al achter de toonbank. Ze gaan over een kwartier open en ze zijn bezig met het neerzetten van koffiekopjes en het opstarten van de apparaten. Ze kijken allebei alsof ze in een zware winterdepressie zitten.

‘Goedemorgen zonnestraaltjes,’ zegt Nadia tegen Laura en haar nichtje. ‘Wist je dat de meeste relaties uitgaan in de week voor kerst?’

‘Wat?’ roept Laura.

‘Wie zegt dat?’ vraagt Sophie.

‘Facebook,’ zegt Nadia. ‘Die hebben er onderzoek naar gedaan en in de weken voor kerst veranderen de meeste mensen hun relatiestatus op Facebook van bezet naar vrijgezel.’

‘Nou, lekkere binnenkomer, Nadia,’ zegt Laura.

‘Ik bedoel het als opsteker, hoor. Ik wil jullie er alleen maar aan herinneren dat het supernormaal is om rond de kerst niet zo blij te zijn met je geliefde. En ook nog eens onwijs cliché, dus hou er alsjeblieft mee op.’

Laura en Sophie zijn even stil.

‘Maar een drumstel!’ roept Sophie.

‘Ik wil gewoon naar Brabant...’ zegt Laura precies tegelijk.

‘Wow, jullie zijn echt een stel chagrijnige kerstelfjes,’ lacht Nadia. Zo’n kerstminnaar zonder verdere verplichtingen is zo gek nog niet, denkt ze.

’s Avonds schuift ze voor het eten aan bij Sophie en Yasmina.

‘Mijn vader moet de hele week ’s avonds in zijn winkel werken. Omdat het bijna kerst is,’ zegt Yasmina, terwijl Sophie het toetje op tafel zet.

‘Zo,’ antwoordt Nadia. ‘Hij is er maar druk mee, die papa van jou. Hij heeft vast geen tijd om kerstcadeautjes te kopen.’

Sophie werpt haar een vuile blik toe. ‘Mina, pas op je haar,’ zegt ze, wanneer Yasmina’s zwarte lokken gevaarlijk dicht boven haar schaalje yoghurt met honing hangen. ‘Jij geen yoghurt?’ vraagt ze aan Nadia.

Ze schudt haar hoofd en wrijft over haar buik. Het eten viel

niet zo lekker, of... Ze pakt haar iPhone uit haar zak en doet iets wat ze eigenlijk een week geleden al had moeten doen. Ze bladert door haar agenda. Drie weken terug, vier weken, vijf weken...

‘Kut,’ roept ze.

‘Nadia!’ zegt Sophie boos.

Yasmina proest haar yoghurt uit haar mond en haar haar valt in het schaalpje. ‘Dat zegt tante Nadia heel vaak, hoor,’ zegt ze.

Sophie kijkt Nadia vragend aan. ‘Wat is er? Je trekt helemaal wit weg.’

Nadia scrollt weer door haar digitale agenda. ‘Er zit een euh... kleine ongewenste vertraging in mijn hormonale cyclus, geloof ik.’

‘Huh?’ zegt Yasmina

‘Ga jij de yoghurt maar even uit je haar wassen en dan mag je daarna een spelletje doen op mijn laptop of even tv kijken,’ zegt Sophie tegen haar dochter.

‘Ik had verdomme acht dagen geleden al ongesteld moeten worden. Kut,’ sist Nadia, zodra Yasmina de keuken uit is. ‘Ik dacht dat ik me een week had vergist, maar mijn agenda liegt niet. En ik voel me zo vreemd de afgelopen dagen.’

‘O mijn god, Nadia. Je doet het toch hopelijk wel veilig met Mark?’

‘Jahaa,’ zegt ze. Maar er flitsen momenten van de afgelopen maanden door haar hoofd, waar ze liever niet aan wil denken. ‘Meestal wel, ja.’

‘Wow.’ Sophie windt een van haar zwarte krullen om haar

vinger. ‘Ik herinner me een preek van mijn grote nicht, zo’n acht jaar geleden...’

Nadia schudt haar hoofd. ‘Het kan niet,’ zegt ze meer tegen zichzelf dan tegen Sophie. ‘Het kan niet, het mag niet. Het komt wel goed. Er is nog geen reden om in paniek te raken. Ik wacht nog even af.’

In de dagen voor kerst barst het centrum van Utrecht uit zijn voegen. Het blijft sneeuwen, maar dat houdt het winkelende publiek niet tegen. Het is kerstvakantie en er zal geshopt worden, sneeuw of geen sneeuw. Het hele team van Barista! en Zoete Inval werkt keihard om iedereen van warme choco met slagroom en taart te voorzien.

Op de dag voor kerst schrikt Nadia om zes uur wakker van het wekkerdeuntje op haar telefoon. Ze graait met haar ogen dicht naar het kussen naast haar, waar normaal gesproken haar telefoon, een pakje zakdoekjes en tijdschriften liggen. Nu voelt ze iets zachts...

‘Wat doe je?!’ Mark schiet overeind.

O ja, denkt ze. Mark is blijven slapen. ‘Sorry, m’n wekker ligt altijd op dat kussen,’ mompelt ze.

‘Het is nog midden in de nacht,’ kreunt hij, terwijl hij zich weer laat vallen op het kussen.

‘Ik heb je gewaarschuwd dat ik vroeg op moest en dat je er dan ook vandoor moet,’ zegt ze, terwijl ze haar benen uit bed slingert en opstaat.

‘Ik dacht dat je negen uur bedoelde, of zo, niet zes uur.’ Hij draait zich weer om en trekt het dekbed over zijn hoofd heen

zodra ze het licht van de slaapkamer aan knipt.

Jezus, het is net een klein kind af en toe, denkt ze. Ze wil geen kind met een kind, is haar volgende gedachte. Ze haalt diep adem door haar neus. Het is vroeg in de ochtend en ze is niet misselijk. Zie je nou wel, niets aan de hand, zegt ze zachtjes tegen zichzelf als ze naar de badkamer loopt. Het is de kerststress.

Nadat ze zich heeft aangekleed en een extra jurk voor het kerstdiner van vanavond in haar tas heeft gedaan, werkt ze Mark het huis uit. Ze pakt de bus naar het centrum van de stad en is voor de verandering een keer te vroeg in plaats van te laat. Bij Barista! is nog niemand, dus ze loopt eerst naar Zoete Inval, waar het binnen naar kaneel en sinaasappel ruikt. Iris haalt net een tray muffins uit de oven en ziet er gelukkig een stuk relaxter uit dan de afgelopen weken. Luigi is bezig met iets wat eruit ziet als chocoladetaart met kersen.

‘Goedemorgen! Hoe is het met de kerststress hier?’ vraagt ze.

‘Stress is niet goed voor... voor niemand,’ zegt Luigi.

‘Ja, dus ons nieuwe motto is dat we gewoon moeten chillen en dat het wel goedkomt,’ vult Iris hem aan. ‘Precies hoe jij in het leven staat, Nadia.’

Ze moet lachen. ‘Goede houding, hoor. Ruik ik nou kaneelmuffins met sinaasappel?’

‘Ja en met cranberry’s en hazelnoten. Ik kom ze zo naar Barista! brengen. Hoe is het met jouw... kerstversiering?’

‘Die heb ik vanochtend mijn bed uit getrapt.’

‘Kerstversiering in bed?’ vraagt Luigi. Hij frons. ‘Slingers enzo?’

‘En ballen,’ antwoordt Nadia.

Iris proest het uit van het lachen en Luigi schudt zijn hoofd. ‘Daar moet je me vanavond bij het diner alles over vertellen. Ik ben heel benieuwd,’ zegt hij.

Nadia werkt de hele dag met Laura en Luigi rent heen en weer van Barista! naar Zoete Inval. Het is minder druk dan eerder deze week. ’s Ochtends zijn er nog veel last-minute-shoppers, maar na de lunch wordt het rustig. Ze gokt dat de meeste studenten naar hun ouders zijn en dat de mensen er toch wel een beetje vanuit gaan dat de winkels vroeger dichtgaan. Barista! gaat vandaag ook iets eerder dicht. Om vijf uur sluit ze met Laura af. Sophie en Yasmina komen straks en Mario staat al in de keuken om het diner voor te bereiden.

‘Hoe is het met jou en Malik?’ vraagt Nadia, als ze bezig zijn om de grote leestafel in het midden van de ruimte feestelijk te dekken.

‘Goed, gelukkig,’ zegt Laura, terwijl ze donkergroene servetten vouwt en er eentje naast ieder bord legt. ‘We gaan naar Brabant en naar Almere. Zijn ouders doen niet echt aan kerst, maar ze slaan geen gelegenheid over om samen te eten, dus tweede kerstdag wordt een groot Tunesisch vreetfeestijn,’ lacht ze.

De voordeur gaat open en Sophie komt binnen met Yasmina.

‘Ik heb mijn prinsessenjurk aan!’ is het eerste dat Yasmina roept. Onder haar roze donzen winterjas steekt een grote, paarse rok uit. Ze gooit haar winterjas snel over een stoel en

paradeert heen en weer. Nadia en Laura klappen in hun handen en Yasmina rent naar het magazijn omdat ze de jurk aan Iris wil laten zien.

‘Mitch komt ook, toch?’ vraagt Nadia.

‘Ja, hij komt over een half uur als het goed is,’ antwoordt Sophie.

‘Ik ga Malik even bellen of hij nog vaststaat in het verkeer,’ zegt Laura, die naar het magazijn loopt.

‘Ik heb iets voor je,’ zegt Sophie zachtjes, zodra Laura buiten gehooraafstand is. Ze grabbelt in haar tas.

‘We zouden geen cadeautjes doen, toch?’ vraagt Nadia verbaasd.

Sophie haalt een verfrommeld plastic tasje van de Etos uit haar handtas en Nadia pakt het aan. Ze kijkt erin en ziet een kartonnen verpakking.

‘Ah, Soof!’ zegt ze. ‘Dat had nou echt niet hoeven.’

‘Ik wil niet dat jij de kerst ingaat met de angst dat je misschien zwanger bent van je minnaar,’ fluistert ze. ‘Je moet het zeker weten.’

‘Ik was eigenlijk van plan om onwetend de kerst in te gaan en ergens in het nieuwe jaar eens te kijken hoe ik dit op ga lossen. Bedankt, lieverd. Maar dit is echt niet nodig, nu. Ik ga mijn jurk aantrekken.’

In het magazijn doet ze het tasje van de Etos in haar leren shopper en pakt ze de hanger met haar donkergroene satijnen jurkje van de kapstok.

Mario heeft zich uitgesloofd. Er is een wildschotel en er zijn bijgerechten met zoete aardappel en stoofpeertjes. Laura heeft zich inmiddels ook omgekleed en ze heeft zowaar een jurk aan en hakken.

‘Wow,’ zegt Nadia. ‘Dat is echt een leuk jurkje.’

‘Het is bijna ook een prinsessenjurk,’ is Yasmina het met Nadia eens. Ze staan bij de eettafel te wachten totdat iedereen er is.

‘Dank je, dames,’ zegt Laura. ‘Hij is van de Steps. Ik dacht, ik doe ook een keer mijn best.’ Ze draait een rondje en haar zwarte cocktailjurkje zwiert mee.

‘En waar is Malik nu om je te bewonderen?’ vraagt Sophie, die een rode jurk draagt vanavond.

‘Geen idee. Waar is Mitch?’

‘Ook geen idee. Wacht...’ zegt Sophie, als er net op dat moment op de deur wordt geklopt.

Yasmina rent naar de deur en doet open. Er verschijnen twee grote bossen rode rozen in de deuropening.

‘Hallo ladies,’ zegt de stem van Malik.

‘Ho, ho, ho!’ roept de stem van Mitch.

De bossen rozen zakken omlaag en onthullen twee mannen in smoking met kerstmutsen.

Nadia kijkt om en ziet dat zowel Sophie als Laura met grote ogen staan te staren. Yasmina is de eerste die iets zegt.

‘Jullie zijn kerstmannen verkleed als pinguïns!’ roept ze.

Laura stikt bijna van het lachen als ze het hoort. ‘Je stond helemaal niet vast in het verkeer,’ zegt ze.

‘Klopt,’ zegt Malik. ‘Ik was bij mijn collega-kerstman langs om een pinguïnpak aan te trekken.’

Laura en Sophie lopen naar hun pinguïnkerstmannen toe en nemen de rozen in ontvangst.

Nadia lacht. ‘Jullie zijn de schattigste vriendjes ooit.’ Ze meent het echt. Iedere vrouw wil toch iemand die dit voor je doet? Ze is blij voor Laura en haar nichtje.

Wanneer ze even later met z’n allen aan tafel zitten, komt het gesprek tijdens het hoofdgerecht op goede voornemens. Laura gelooft er niet in, Iris en Luigi juist wel en Sophie vertelt dat ze vindt dat je ieder moment opnieuw kunt beginnen, niet alleen op 1 januari. Malik is het daar wel mee eens. Nadia bemoeit zich voor de verandering een keer niet met het gesprek. Ze denkt aan het komende jaar en ineens beseft ze dat Sophie gelijk heeft. Ze moet weten of ze de grootste fout van haar leven heeft gemaakt of niet. Ze schuift haar stoel naar achteren en loopt naar het magazijn.

Met het tasje van de Etos sluit ze zich op op het toilet. De twee minuten duren eindeloos lang. In haar hoofd telt ze langzaam tot honderdtwintig.

Honderdzeventien, honderdachtien...

‘Nadia!’ Het is Sophie. Ze klopt op de deur. ‘Nadia, gaat alles goed?’

Nadia haalt de deur van het slot en steekt de test omhoog. ‘De twee minuten zijn voorbij.’

‘En?’ vraagt Sophie, die naar binnen stapt en de deur achter zich dichttrekt.

‘Ik durf niet te kijken.’

Haar hart klopt in haar keel als Sophie de test van haar aanpakt. O, please please please laat me niet zwanger zijn, denkt ze. Ze houdt haar adem in.

Ze kan aan de blik op Sophies gezicht niets afleiden. Haar nichtje slaakt een lange zucht.

‘Nou?’ zegt ze.

‘Negatief. Je bent niet zwanger, muts.’

De spanning trekt uit haar schouders en ze blaast haar adem uit. ‘Godzijdank.’ Haar knieën trillen en het lijkt wel alsof het pas nu echt tot haar doordringt wat er had kunnen gebeuren. Het voelt als een plens ijswater in haar gezicht. ‘O man, wat ben ik een enorme sukkel geweest.’

Sophie slaat haar armen om Nadia heen. ‘Kom,’ zegt ze. ‘We gaan een toetje eten. We hebben het er later nog wel over.’

Als ze met zijn tweetjes Barista! weer in lopen, is iedereen stil.

‘Gaat alles goed?’ vraagt Luigi.

‘Ik dacht dat ik zwanger was, maar ik ben het toch niet,’ flapt ze eruit. Wat kan mij het schelen, denkt ze. Haar leven is toch al een open boek. ‘Hoera!’ voegt ze eraan toe als ze ziet dat niemand weet hoe ze dit nieuws moeten interpreteren.

‘Jezus, Nadia, dat hoef je toch niet te vertellen,’ zegt Sophie.

‘Waarom niet? Ik ben gewoon blij, ik wil het delen.’ Ze pakt haar glas rode wijn en slaat de inhoud in één teug achterover. De tranen prikken achter haar ogen en ze kan ze niet meer tegenhouden.

‘O, lieverd,’ zegt Laura. Ineens voelt ze van alle kanten armen om haar heen. Iedereen praat door elkaar.

‘Wat is er?’ vraagt Yasmina. Laura tilt de kleine meid op. ‘Jouw tante Nadia was een beetje dom, maar ze heeft ervan geleerd.’

‘Ben je zwanger?’ vraagt Yasmina, die Nadia met grote ogen aankijkt.

‘Nee, juist niet,’ zegt ze. ‘En daar ben ik heel blij mee, want ik heb al drie prachtige kinderen en één geweldige nichtje. En ik heb jullie allemaal, natuurlijk. Jullie zijn mijn familie hier in Utrecht.’ De tranen stromen weer over haar wangen en ze wappert met haar handen om haar ogen droog te krijgen.

‘Daar gaat de mascara,’ roept Laura lachend.

Iris knijpt haar zachtjes in haar schouder. ‘Wat een opluchting moet dat voor je zijn,’ zegt ze zachtjes.

‘Ik ga de toetjes halen,’ roept Mario, die wegvlucht naar het magazijn.

‘Ik... ik laat jullie even. Ik ga de Irish Coffee maken,’ zegt Luigi.

Ze gaan allemaal weer zitten aan tafel. Nadia heft haar glas naar Iris, Laura en Sophie. ‘Genoeg drama. Deze kerstsnol belooft vanaf nu om zich beter te gedragen. Proost.’

Sophie slaat haar handen om Yasmina’s oren.

‘Ik hoorde het wel hoor!’ roept Yasmina. ‘Kersttrol!’

‘Zoiets ja,’ lacht Nadia.

LUIGI

De kersenchocoladetaart en de tiramisu staan op tafel. De Irish Coffee en warme choco zijn geserveerd en na het nieuws van Nadia, lijkt iedereen weer gekalmeerd. Iris zit tegenover hem en hij kijkt haar aan. Ze kijkt terug, houdt haar hoofd schuin en trekt haar wenkbrauwen op. Ze hadden afgesproken om tijdens het toetje het nieuws te brengen. Het is misschien wat raar nu, denkt hij, na Nadia's verhaal van net. Maar Iris lacht naar hem en knikt. Hier gaan we dan... denkt hij.

‘Mag ik even jullie aandacht?’ roept hij, terwijl hij tegen zijn glas aantikt met zijn vork. Zijn mond wordt ineens droog en hij krijgt het nog warmer dan hij het al had. Iris legt haar hand op de zijne en knijpt er even in. ‘Ik wil jullie bedanken voor de fijne avond, voor het fijne jaar en... voor alles, eigenlijk. Ik hoorde het Nadia net ook al zeggen... jullie zijn mijn familie.’ Hij slikt de brok in zijn keel weg. ‘Ik... of ik bedoel wij...’ Hij kijkt naar Iris. ‘Wij willen jullie wat vertellen.’

Hij ziet dat Laura's mond steeds verder openvalt en dat

Sophie in Mitch' hand knijpt. Nadia slaat een hand voor haar mond. Iris knikt nogmaals naar hem, om aan te geven dat hij verder moet gaan met zijn verhaal.

'Met het gevaar dat er weer een hoop mascara verloren gaat straks...' gaat hij verder. 'Euh... ja, hoe zal ik het zeggen...' Hij had dit praatje gerepeteerd maar hij is alles vergeten. 'Het is misschien een beetje vreemd na Nadia's...euh... nieuwtje net, maar Iris en ik verwachten een kindje.'

Het blijft doodstil. Zelfs Yasmina zegt niets.

'Ik ben veertien weken zwanger,' vult Iris hem aan.

Ineens springt iedereen van zijn stoel. Het gejoel, gejuich, gehuil en gelach is oorverdovend. Malik slaat hem op zijn schouder. 'Gefeliciteerd, makker,' zegt hij.

Laura vliegt hem om zijn nek en Yasmina springt op haar stoel. 'Krijgt Iris wél een baby?' roept ze.

Sophie knikt en tilt Yasmina van haar stoel. 'De stoelen zijn niet heel stevig hier,' zegt ze. 'En ja, Iris krijgt een baby.'

Mario glimlacht naar hem. Hij had het zijn broer vorige week al verteld.

'Ik ben zo blij voor jullie!' roept Laura.

'Ik ook,' zegt Nadia. Ze loopt op Iris af en geeft haar een knuffel. 'Echt, Iris, dit verklaart alles van de afgelopen maanden.'

'Nou,' zegt Laura. Ze omhelst haar beste vriendin. 'Ik ben zo blij dat je geen boosaardige T R U T bent, maar dat het de hormonen waren!'

'Trut?' vraagt Yasmina. 'Ik ben acht, ik kan spellen,' zegt ze wanneer Laura haar geschrokken aankijkt.

Luigi lacht. Het is niet gemakkelijk geweest de afgelopen maanden. Iris was vaak misselijk en moe en probeerde ook nog eens een succesvolle taartenwinkel te runnen.

Iris loopt om de tafel heen naar hem toe. Ze slaat haar armen om zijn middel, kust hem en legt haar hoofd op zijn schouder. 'Ik ben zo blij dat we het verteld hebben,' fluistert ze.

'Ik ook,' fluistert hij schor. In zijn zak brandt een doosje met een ring die ooit van zijn moeder is geweest. Hij had het voor de zekerheid bij zich gehouden, voor het geval zich een goed moment zou aandienen. Maar nu hij zo om zich heen kijkt naar alle commotie, weet hij dat hij wil wachten tot morgen, tot ze bij hem thuis samen kerst vieren. Voor de laatste keer met zijn tweetjes. En voor de laatste keer ongetrouwd. Mits ze ja zegt, natuurlijk.

Ze kijkt naar hem op en hij stopt een losse lok van haar blonde haar achter haar oor. 'Ik hou van je,' fluistert ze.

Hij kust haar haar. 'Ik ook van jou, lieverd.'

Volgens mij zit het wel goed met dat antwoord, denkt hij met een glimlach.